

Symbol nr. 44

Loven for tilværelse – elsker hverandre

Jorden – et fartøj på
evighedens umådeli-
ge hav

44.1 Hen over evighedens umådelige hav går et lille fartøj. Det er på rejse i verdensrummet. Det svæver mellem stjernerne. Det bevæger sig i “himlen”. Dette lille fartøj hedder “jorden”. Dets fornemste passagerer er mennesker. Men det har også andre passagerer, nemlig alle de øvrige levende væsener, der hører ind under jordiske former for liv. Det er en art “Noahs ark”. Nævnte fartøj følger en bestemt rute, der strækker sig ligeså langt som “havet”. Denne rute hedder “tiden”. Tiden og evigheden er således lige udstrakt. Men tiden er ligesom alle andre befærdede ruter eller alfare veje inddelt i måleenheder. Den form for måleenheder, der af det jordiske menneske bliver opfattet som mærkepæle i dets kosmiske rejse, er dem, vi har lært at kende som: år, måneder, uger, dage, timer og sekunder. Af disse udgør årene de mest fundamentale for samme væsen. Hvert “nytår” er således en fundamental “milepæl” i det jordiske menneskes rejse med jorden gennem verdensrummet. Der findes naturligvis “mærkepæle” for langt større måleenheder eller afstande i denne rejse, såsom: århundreder, årtusinder, årmillioner; men sådanne er for de “himmelske rejsende”, der er nået frem til at leve i bevidsthedslag, hvor tusinde år er som én dag og én dag som tusinde år. Og af den art “passagerer” er der endnu yderst sparsomt på jorden. For disse rejsende er den endnu et for primitivt befordringsmiddel. Den har endnu ikke disse for en sådan bevidsthedstilstand tilpas komfortable “kabiner”, “saloner” eller “kahytter”, tjenlige for den rigtige menneskelige manifestation eller for væsener, levende og sansende udelukkende gennem “den hellige ånd”, for væsener, der for længst i maskulin og feminin ligevægtig polforening har lagt pattedyrets zone bag sig og som fuldendte “gudemennesker” er opstanden i “det rige,

som ikke er af denne verden”. Disse væsener har deres specielle “fartøjer”, skønne og lysende verdener, oaser mellem sole, harmonier i farver, stråler og kærlighed.

Anderledes er det med jorden. Den er endnu ikke bygget for “himmelske rejsende” af en sådan rang. Dens fornemste opholdsrum er endnu kun at betragte som “stalde”, thi de er beregnet for væsener med delvis dyrisk bevidsthed, væsener, der i kraft af han- og hunformens tyngde som individ af pattedyrets zone, af naturen kun kan se sin “næste” i det modsatte køn, og således kun overfor dette kan praktisere noget af overholdelsen af det store bud: Elsker hverandre, eller ligesom dyrene endnu kun kan forstå kærligheden gennem ægteskab, afkom og familie, kan således kun opleve kærligheden i form af “spire” – ikke i form af “blomst” eller kulmination. Jordens fornemste “passagerer” må endnu være i rum sammen med dyrene, må endnu “æde sammen med svinene”. Jorden er endnu kun et “skib” for ufærdige væsener, “forlorne sønner”, men på rejse i “himlen” med kurs mod den evige Fader.

Den lyse udstråling
fra det guddommelige
skabeprincip

44.2 Gennem tiden og rummet svæver jorden altså som en lille stjerne. Dens kurs i evigheden er som før nævnt rettet mod den evige Fader, verdens centrum, alle tings “faste punkt”. Den har harmoni og kærlighed til mål. Den nærmer sig den virkelige lykkes land mere og mere. Dette må nødvendigvis bevirke, at dens åndelige atmosfære må blive påvirket deraf. Denne påvirkning giver sig da også til kende som den i Livets Bog omtalte “lyse udstråling fra dette guddommelige skabeprincip”. Og for ca. to tusinde måleenheder eller “Nytår” siden fik jorden i sin kosmiske fart de første svage lysskær fra et forklaret land i sigte. Disse lysskær, der fra det fjerne kastede sin glans ind over det jordiske “himmelskib” i form af tre store verdensreligioner “Buddhisme”, “Kristendom” og “Islam”, blev det nævnte fartøjs største oplysende momenter og fundamentale varsler om et “forjættet land” forude. De blev synlige beviser for jordens fart mod verdens centrum, mod kulturens og civilisationens ophav, mod kilden til al harmoni, lykke og kærlighed. De nævnte religioner var således en forklaret zones yderste forposter, de synlige kendetegn for jordens tiltagende kurs ind imod lysets rige, mod solenes sol.

44.3 Det lille himmelfartøj i form af jorden har altså i de sidste årtusinder permanent været indenfor lysskæret fra Faderens rige. Dette forhindrer dog ikke, at det samme fartøj i årtusinder længere tilbage i tiden i form af en fremragende høj kultur har haft endog meget stærke glimt af denne guddommelige atmosfære. Men det var endnu for langt borte fra lysets centrum. Tætte “kosmiske skyer” vældede frem og formørkede lyset. Og jorden sejlede atter i mørke, kun svagt oplyst nu og da ved “erindringerne” fra fortiden. Disse “erindringer” kan endnu som brudstykker i stærk forvitret eller formørket form spores i de primitive naturmenneskers moralbegreber og forestillinger om livet.

Men jorden er nu nået så nær ind til lysets kilde, at ingen kosmiske skyer mere vil formå at formørke lyset helt. Jorden kan aldrig mere i denne spiral komme til at bevæge sig helt i mørke. Men dette betyder naturligvis ikke, at menneskene dermed er fri for alt, hvad der er af ubehagelig natur, tværtimod. Jo mere jorden nærmer sig lyset, jo mere oplyst den bliver, desto mere bliver det synligt, hvor ufuldkommen den er. Ting, der før i mørket syntes at forekomme gavnlige, pragtfulde og behagelige, bliver nu i det begyndende lys stundom synlige som i højeste grad skadelige og underminerende. Således opfattedes f.eks. erobring, drab, krig og hævn i fortidens mørke som menneskehedens fornemste mål, livets højeste og skønneste mening, i lyset bliver de nævnte realiteter derimod synlige som de udløsende momenter for alt, hvad der kommer ind under begrebet “en ulykkelig skæbne”, alt hvad der er lidelse og smerte. Det i mørket opfattede “paradis” bliver i lyset således synligt som “helvede”.

At der på jorden ikke kan forekomme særlig stor harmoni, lykke og ligevægt, sålænge dens passage strækker sig gennem en sådan afsløringstilstand, er jo ikke så vanskeligt at fatte. Ligesom enhver anden ting, der på afstand bliver oplyst fra en lyskilde, har en skyggeside, således har jorden også en skyggeside, nemlig den der vender ud imod mørket eller bort fra det åndelige lys-skær forude i dens kosmiske kurs. Og det er givet, at de “passagerer” på jorden, der har deres pladser på den del af “dæk” eller “kahyt”, der vender imod lyset, bliver påvirket af afsløringerne, får en anden opfattelse af jorden og tilværelsen end dem, hvis pladser er på den del af “fartøjet”, som ligger i mørke eller vender bort fra lyset. Meningerne om, hvad der er fuldkommenhed, hvad der er “helvede”, og hvad der er “paradis”, bliver naturligvis forskellige. “Passagerernes” opfattelse af alle ting er således helt forskellige, det gælder lige fra de mindste til de

største detaljer ved livet, lige fra hygiejne, ernæring, beklædning til opfattelsen af selve livets store problemer, loven for tilværelse, udødelighed, moral og næstekærlighed. Men når opfattelserne er så forskellige, er jo dermed enhver form for fred, harmoni og ligevægt uden fundamentale betingelser på jorden for tiden, eller så længe den i sin himmelske fart endnu ikke er nået så langt ind i lyset, at dette omgiver den på alle sider, således at ingen "passagerer" befinder sig i mørke. Og betingelserne for fred er næsten blevet endnu mindre i de allersidste år, idet jorden for tiden er gledet ind i en ny stor kosmisk lysbølge fra det guddommelige rige forude. Da jordens møde med denne lysbølge jo ligger to tusinde måleenheder nærmere lyskilden end dens møde med religionernes lysbølge, vil førstnævnte lysbølge jo være af en langt større styrke, af en meget stærkere glans end denne. En endnu meget stærkere kontrast mellem lys og mørke vil derved komme til at gøre sig gældende. Det der i religionernes lysbølge forekommer som fuldkomment, bliver nu ofte i den ny lysbølge eller verdensimpuls synligt som ufuldkomment. Det der i religionernes glans forekommer som ganske ubetydelige og intetsigende detaljer bliver undertiden her i det stærkere lys synligt eller afsløret som store afgørende realiteter i de enkelte individers skæbnedannelse, årsagen til deres svære modgang eller lidelser. Og i samme grad som kontrasten mellem lys og mørke således forstærkes er også uroen og disharmonien mellem jordens "passagerer" blevet forstærket. Kampen mellem lys og mørke er taget til og vil blive endnu meget mere voldsom, alt eftersom jorden mere og mere nærmer sig verdensaltets højeste lyskilde. Over jordens kontinenter vil blodet atter komme til at flyde. Store forskelligartede begreber om lys og mørke vil sætte menneskene op imod hverandre. Alle tror at arbejde i lykkens og lysets tjeneste og sætter hver især hele sin energi og kraft ind på at gennemføre sine ideer og planer. Mange partier, både politiske og religiøse opstår, og hver især tror at være netop det særlige specielle gode, der skal frelse menneskeheden ud af dens nuværende kaos og vildfarne tilstande. Men idéerne fra mørkesiden er endnu for dominerende og forstærker yderligere sin kraft, alt eftersom lyssiden bliver stærkere og stærkere. Her gælder naturens lov også: jo stærkere lys desto stærkere skygge. Men lyset vil jo efterhånden komme så nær, at skyggesiden helt må forsvinde. Og det er næsten som om, at mørkesiden føler denne sin undergang nærme sig, ja den har endog allerede begyndt at udløse sig i en slags døds kamp. Noget af denne har vi

allerede oplevet i begivenhederne i 1914-18. Millioner af sjæle verden over kan tale med herom. Gennem en fireårig lang rædselsnat oplevede de "helvede" i renkultur. Men efter den mørke nat brød lyset atter frem. Men mørket var ikke aflivet, var ikke overvundet. Jorden var endnu alt for langt borte fra den store lyskilde, til at lyset kunne få et virkeligt overtag over skyggesiden. "Helvede" fortsattes på jorden under nye former. Umådelige energier eller kræfter fra mørkesiden blomstrer frodigt. Nye fantastiske mordmidler er opfundne. Jorden er i øjeblikket udrustet til at kunne manifestere det dræbende princip i en sådan udstrakt renkultur og med en så omfattende styrke, at den i sin kosmiske bane i verdensrummet aldrig før har været ude for noget blot tilnærmelsesvis lignende. Syndfloden og verdenskrigen er kun bagateller overfor den manifestation af mørke, der nu vil kunne udløses på jorden, og i realiteten kun venter på det udløsende moment for som "en tyv om natten", at komme til manifestation. Derfor gælder lignelsen om "de ti brudejomfruer" mere for i dag, mere for nutiden end for noget som helst andet tidspunkt i verdens historie. Thi "ingen får vide dagen eller timen, når dette skal ske". – Men tiden er nær. Døden, sorgen og lidelserne skal atter gøre deres store høst på jordens kontinenter, gråd og tænders gnidsel atter kulminere. Derfor bør det guddommelige varsko, "våger og beder, at I ikke skulle falde i fristelse, ånden er vel redebøn, men kødet er skrøbeligt", runge med fornyet kraft ud over verden. Det burde lyde gennem den samlede verdens radiofoni, det burde kunne høres helt ned til Zulukaffernes kraale og ildlændernes grenhytter og helt op til de nordligste bopladser på ismarkernes øde, såvel som gennem selve Østen og Vesten. Det kan ikke råbes for stærkt ud, at jorden iler mod "verdens ende". Alle må gøre sig rede. En stor plan i den guddommelige verdensordning skal bringes til fuldendelse. Jorden skal slynges ind i en ny kosmisk bane, hvor alt som ikke er af "renhed" af kærlighed må forblive udenfor. De stærke vibrationer fra Faderens zone opløser alle detaljer, som ikke er isoleret i kærlighed.

Elsker hverandre –
kærlighedens store
bud

44.4 Mens menneskeslægten ruster til kamp, drab og lemlæstelse, mens mørkesidens "passagerer" forbereder sig på ikke at vende den højre kind til, når de bliver slået på den venstre, på ikke at eftergive sin næste, men derimod lade ham trælle så meget for sig som muligt, opretholde sit eget liv i luksus og glæde på bekostning af andres sundhed og førlighed, lykke og vel-

være, samt hævne, hade og forfølge så meget som muligt osv., ruller jorden som før nævnt videre ind i en ny umådelig kosmisk lysbølge, der fra "Faderens zone" kaster sine stråler frem gennem verdensrummet. Denne lysbølge vil komme til at forcere jordens udvikling. Men forceret udvikling betyder forstærket lidelse. Jordens mennesker vil få den resterende del af sine lidelser, hvilket vil sige de tilbagevendende virkninger af de årsager, de gennem deres fejlagtige levemåde har frembragt, koncentreret over en forholdsvis kort tidsperiode. Derved bliver lidelserne stærkere, end hvis udløsningen blev fordelt over en længere distance af tid. Men dette bevirker så til gengæld, at jordens kurs mod lysets regioner derved ligeledes bliver forceret, og menneskehedens himmelske fartøj vil således på en kortere strækning frem i tiden end tre årtusinder nå ikke alene at få "det forjættede land" "i sigte", men også nå så meget ind i selve dettes regioner af lys, at skyggesiderne til den nævnte tid for største delen vil være fjernet. Jorden vil da have lagt den dyriske zone, det dræbende princip bag sig, er ikke mere et befordringsmiddel for sorg, sygdom og lemlæstelse, men er ved sin overståede passage gennem lidelseszonen blevet et kosmisk "fartøj" med "guddommelige rejsende", der har "fuldkommen løbet", opnået visheden, er blevet ét med Faderen.

Lad os derfor hilse det nye år velkommen i tanken om, at den jordiske menneskehed med udgangen af det gamle år er kommen en måleenhed endnu nærmere lykkens regioner, og at dens individer trods nuværende og tilstundende lidelsestilstande dog er "himmelske rejsende", udødelige "passagerer" på en stjerne i en stjerneverden, med kurs mod livets, lysets og lykkens tinder. Og at der således allerede nu op over den mørke jord, det mørke dyrerige fra den fjerne horisont forude har begyndt at funkke og stråle en atmosfære af lys, der udelukkende vibrerer i kærlighedens store bud "Elsker hverandre".